

# РЕШЕНИЕ

№ 665

гр. Благоевград, 11.12.2023 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**ОКРЪЖЕН СЪД – БЛАГОЕВГРАД, ЧЕТВЪРТИ ВЪЗЗИВЕН  
ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ**, в публично заседание на седми декември през  
две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Николай Грънчаров

Членове: Владимир Ковачев  
Георги Янев

при участието на секретаря Герасим Ангушев  
като разгледа докладваното от Владимир Ковачев Въззивно гражданско дело  
№ 20231200501104 по описа за 2023 година

взе предвид следното:

Дирекция "Н", БУЛСТАТ \*\*\*, представлявана от К.Ч.А., обжалва решение № 619 от 26.09.2023 г., постановено по гражданско дело № 1000 от 2023 г. на Районен съд Благоевград. В жалбата се твърди, че атакуваното с нея решение е неправилно, незаконосъобразно и необосновано. Нарушен бил материалният закон. Не били спазени процесуалните правила. Заповедите на директора на парка били издадени от компетентен орган и при обвързването им с осъществени материалноправни основания за дисциплинарно санкциониране при изпълнение на задълженията по възникналата трудовоправна връзка. Произнасянето било в предвидената писмена форма, съдържало посочените в приложимите правни норми реквизити, посочено било фактическото и правното основание, при стриктно спазване на административнопроизводствените правила. Рамките на правораздаването били очертани от фактическите твърдения в исковата молба и при съблюдаване за наличие на основанията за квалифициране на незаконосъобразност на атакувания акт на работодателя. По делото нямало спор за валидност на трудовото правоотношение, в което било извършено и процесното произнасяне, както и нямало оспорване на факта, че служителят е поканен за изслушване и е отправил съответно волеизявление пред работодателя с изисканата насоченост на дисциплинарното производство. Нямало данни и за редовно оспорване на фактите от дисциплинарния състав и да са ангажирани от адресата на производството съответни доказателства, които допълнително да бъдат събирани или изследвани при произнасянето пред съда. Изложените от ответника насрещни фактически и правни доводи в първото по делото съдебно заседание били подкрепени със съответните приложения по делото писмени доказателства, както и допълнително били ангажирани и гласни такива. Въз основа на така събрания доказателствен

материал, приетата за установена фактическа обстановка в атакувания съдебен акт била лишена от логична правна аргументация, която да обуславя основателност и уважаване на исковата претенция, а изложените мотиви говорели за неправилно тълкуване и прилагане на материалноправните норми от КТ при осъществяването съдебно регулиране на конкретното правоотношение. От съдържанието на процесната прекратителна заповед се извличало реализиране на хипотезата на чл. 330, ал. 2, т. 6 от КТ, при упражняването на която трудовото правоотношение с ищеца било прекратено, считано от 28.03.2023 г., като работодателят възприел за налични обективните предпоставки за вменяването на дисциплинарна отговорност на служителя и прилагането на определено прекратително правно основание спрямо него, чрез предприемането на всички последователни правни действия по откриването, развитието и приключването на дисциплинарно производство. Съществен начален елемент от същите било изготвянето и връчването на уведомление с изх. № 94-00-227 от 14.03.2023 г. за информирането на заинтересованото лице и предстоящото му изслушване с протокол № 1 от 21.03.2023 г. Релевантно за спора било и следвало да бъде отчетено спазването на процедурата по провеждането на дисциплинарното производство, за което носител на информация били ангажираните по делото доказателства и показанията на свидетеля Д.. Същите релевирали на създадена от ищеца фактическа постановка в разрез с осъществяваните от него трудови функции, установени от длъжността при работодателя и утвърдената за нея длъжностна характеристика, с подписването на която ищецът се ангажирал имуществено срещу опазването на повереното му имущество, в което попадал и повереният му автомобил. Това видимо убягнало от вниманието на съда, тъй като в такава насока липсвал анализ в мотивите на решението, което се отразило на постановената от него неправилна диспозиция за пълно уважаване на претенцията. Обратно на възприетото от съда, обжалваното уволнение било извършено при наличие на връчено уведомление, чието действие породило и последващо изслушване на служителя, за което имало данни по делото. В този смисъл абсолютно несъстоятелна била изведената мотивировка, която неадекватно била привързана и с приложение на цитирана съдебна практика, доколкото в дисциплинарното производство било гарантирано правото на защита на В.. Районният съд се произнесъл при погрешно отразяване на фактическата обстановка и обсъждане на част от доказателствения материал, извън което останали значими за процеса доказателства, релевиращи на действителното фактическо и правно положение, довело до превратното им възприемане и квалифициране в мотивите на съда. Нямаło съществен процесуален пропуск на работодателя да изслуша работника като абсолютна предпоставка за отмяна на последвалия прекратителен акт. Съвсем неадекватно ревизирият съд формирал и своите възприятия с правната си логика, приемайки за необходимо, но неизвършено изслушване на служителя по смисъла на чл. 193 от КТ, и така при непълно изяснена фактология квалифицирал случая, въпреки данни по делото за връчване на уведомление и участие на длъжностни лица в такова процесуално действие. Да се обоснове подобен извод означавало установяване на пълна липса на информация по делото в такава насока, а такава била обсъдена от съда при анализа на показанията на свидетеля Д.. Изхождайки от превратно формираните си изводи и посочена изключителна практика по сходен род дела, решаващата инстанция уважила исквете. Доказателственият материал в неговата съвкупност и застъпените позиции на страните релевирали на фактическо състояние, при което наложително и адекватно на нормативната уредба било упражнено от работодателя негово материално право, при установяване на въздигнатите от законодателя предпоставки за неговото съдебно потвърждаване. Въпреки приетата за установена от съда фактическа

обстановка, се стигнало до неправилно и неадекватно прилагане на материалния закон и мотивиране на съдебния акт, при съществени процесуални нарушения на съда. Фактическата обстановка останала недоизяснена, а това довело до формирането на погрешни фактически и правни изводи за същинското положение, предмет на изследване в повдигнатия трудов спор. Отделно от това, мотивацията в атакуваното решение съставлявала неправилно тълкуване на установените факти по делото, което обусловило възприемане на неналичието на определен фактически състав и неправилното му подвеждане под реализираната от работодателя материалноправна норма, заедно с постановяване на съответната диспозиция за уважаване на исковата претенция. При първоинстанционното произнасяне съдът загърбил задължението си да решава делата според точния смисъл на законите, принципите на правото, обичая и морала, тъй като не било извършено от него пълно изследване на случая и правилно тълкуване на правните норми с оглед на точно обосноваване на конкретното тяхно наложително прилагане /по аргумент от чл. 5 от ГПК/. При анализа на събраните доказателства не били отчетени съществени за правилното решаване на делото обстоятелства - наличие или не на уведомление и изслушване на ищеца, работа по график и действителните негови задължения и отговорности, релевиращи на естеството на спорното правоотношение. Застъпеното от съда становище в посочената от него съдебна практика подменяло тълкуването на понятията в настоящия спор и водело до неправилното прилагане на правна норма по аналогия и за настоящия казус, и за конкретното процесуално положение на страните. Независимо от пропуските на съда в процеса, обосноваването на съдебния акт включвало и препращане към мотивите на цитираната от него противоречива и незадължителна съдебна практика /приложима при напълно изяснена фактическа обстановка/. Изведени били несъстоятелни и неадекватни правни квалификации на установеното различно фактическо положение, което не предполагало прилагане по аналогия на постановките от посочените съдебни решения и идентичното разрешаване на случая. Касало се за допускане на съществено нарушение на процесуалните правила и на материалния закон, тъй като били налице грешки на съда относно прилагането на основни принципи в гражданския процес /чл. 7 от ГПК/, събирането на доказателствата в процеса по релевантните за делото факти и данните за тях по делото, както и тяхното подвеждане под неприложима материалноправна норма и нейната диспозиция. Атакуваното съдебно решение се явявало необосновано и неадекватно на повдигнатото и изследвано фактическо положение, при несъстоятелно наложени категорични изводи за уважаване на исковата претенция, които следвало да са изградени изолирано от практиката на ВКС поради спецификата на установеното пред съда и правния статут на страните по делото. Регулацията на трудовите правоотношения чрез уважаването на иска било основано на непълно изяснена фактология, превратно тълкуване и прилагане на материалното право, което налагало неговата въззивна отмяна и произнасянето от въззивния съд по същество. Съвсем неправилно решаващият съд игнорирал посочените доказателства и процесуалното поведение на страните в процеса, при същевременното отхвърляне на процесуалната активност на ответника за пълното изясняване на фактическата обстановка и на релевантни факти по делото, относими към съдебното произнасяне по съществуващото на спора. В резултат на допуснатото процесуално нарушение и при непълното изследване на обстоятелствата, съдът основал акта си единствено на категоричния извод за липсата на материалноправните предпоставки за реализиране на дисциплинарната отговорност на ищеца, тъй като наказващият орган не бил обосновавал акта си след всестранна проверка на обстоятелствата по нарушението и събирането на доказателства за тях. Тежестта на доказване се състояла в правото и

задължението на съда да приеме за ненастъпила тази правна последица, чийто юридически факт не е доказан, т. е. тя не е задължение да се представят доказателства, но процесуалните ѝ последици могли да водят до недоказването според процесуалното поведение на страните. Оценяването на наведените и установените факти по делото /индикации в гласните доказателства за обяснения и изслушване на служителя-ищец/ задължително трябвало да се обвърже и с изследване на всички изведени от свидетелите обстоятелства и правни действия на страните, свързани с очертаните рамки на правораздаването от обстоятелствената част на исковата молба и доклада по делото, което видимо не било осъществено от решаващия състав. Преди да се произнесе, въззивният съд следвало да извърши същата онази дейност, присъща и за първата инстанция при решаването на спора. Ако първоинстанционният съд не е обсъдил всички наведени доводи и възражения и с въззивната жалба се навежда такова оплакване, въззивният съд бил длъжен да изложи съображенията си за тяхната релевантност. При въведени обстоятелства за изслушване на ищеца по делото, липсвало процесуално действие на съда за събирането на доказателства по своевременно и адекватно разпределена доказателствена тежест в процеса. Въззивното производство било повторното разрешаване на материалноправния спор, при което дейността на първата и на въззивната инстанция била свързана с установяване истинността на фактическите твърдения на страните чрез събиране и преценка на доказателствата и субсумиране на установените факти под приложимата материалноправна норма. Въззивният съд бил длъжен да реши спора по същество, като съобразно собственото си становище относно крайния му изход, можел да потвърди или да отмени решението на първата инстанция. Уредбата на второинстанционното производство като ограничено /непълно/ въззивно обжалване и произтичащото от това ограничаване на възможността пред втората инстанция делото да се попълва с нови факти и доказателства, не променяли основните му характеристики като въззивно. Обект на въззивната дейност било решаването на материалноправния спор, при което преценката относно правилността на акта на първата инстанция била само косвен резултат от тази дейност. В този смисъл служебните задължения на въззивния съд по отношение на преценката за правилност на първоинстанционния акт били изрично уредени в ГПК и тя не била ограничена само от посоченото във въззивната жалба, когато се следяло служебно за интереса на някоя от страните по делото, което в случая не било постигнато при първоинстанционното разглеждане. Доколкото с въззивната жалба се въвеждало оплакване за допуснати от първоинстанционния съд нарушения на съдопроизводствените правила във връзка с наложената правна квалификация и извършения анализ на доказателствата, то в упражняване на служебното начало за изясняването на подлежащите на доказване факти и без да е сезиран с такова оплакване, окръжният съд следвало да обезпечи правилното приложение на императивна материалноправна норма. Ето защо, произнасяйки се като втора инстанция по съществото на спора, при въззивната ревизия следвало да се разгледат всички повдигнати релевантни въпроси с жалбата, които попадат в разпределената доказателствена тежест и имат отношение към оспорването на заявеното ищцово правно основание. Според спецификата на въззивното производство и правомощията на въззивния съд, уредени в разпоредбите на чл. 269-273 от ГПК, в мотивите на въззивното решение следвало да бъдат посочени доводите и възраженията на страните, очертаване на предмета на спора във въззивното производство, преценката на доказателствата за релевантните за спора факти, за които се отнасят доводите, и фактическите констатации и правните изводи на въззивния съд, свързани с доводите. В случаите, когато въззивният съд установи неправилно приложение на императивните

материалноправни норми, той следвало да изложи мотиви за това и за правилното им приложение. Освен това, съгласно чл. 236, ал. 2 от ГПК, въззивният съд следвало да мотивира своето решение и да се произнесе по спорния предмет, след като подложи на самостоятелна преценка доказателствата и обсъди доводите и възраженията на страните. Той не се освобождавал от това задължение и когато прилагал предвидената в чл. 272 от ГПК възможност за препращане към мотивите на първата инстанция в случаите, когато потвърждава нейното решение, какъвто бил и настоящият случай. В този смисъл районният съд се произнесъл в противоречие с практиката на ВКС. Първата инстанция, макар да преценявала доказателствата по делото по свое вътрешно убеждение, била подчинена на определени изисквания на процесуалния закон. Съгласно чл. 12 и чл. 235 от ГПК, съдът бил длъжен да основе решението си на цялостен и обективен анализ на събраните по делото доказателства, като ги прецени не само поотделно, но и в тяхната взаимна логическа връзка, което в случая липсвало. Правилното разрешаване на казуса по същество изисквало критична въззивна ревизия на първоинстанционния акт, при съблюдаване на процесуалните правила, точното прилагане на изискванията на материалния закон и задължителната практика на ВКС. Тъй като в проверката по правилността на ревизирания акт въззивният съд можел да приложи императивна материалноправна норма, дори нейното нарушение да не е въведено като основание за обжалване, както и по свой почин да назначи допълнително изследване на факти и обстоятелства, то за пълното изясняване на фактическата обстановка по делото било нужно адекватно изследване и обсъждане на факти и обстоятелства по разпределената доказателствена тежест. Моли се за отмяна на атакуваното съдебно решение и отхвърляне на претенциите на ищеца.

Подаден е отговор на жалбата, изхождащ от К. И. В., ЕГН \*\*\*\*\*, адрес с. Р., общ. С.. В него се застъпва позицията, че тя е неоснователна. Не били допуснати процесуални нарушения. Ответникът не подал отговор на исковата молба в срока по чл. 131 от ГПК и не въвел твърдения, по отношение на които съдът да разпределя доказателствена тежест. Във връзка със самата заповед, предмет на производството, и процедурата по налагане на наказание, съдът изрично указал както необходимостта от доказване на търсени обяснения, така и извършване от страна на В. на твърдяните в заповедта нарушения. На страните бил указан и срок, в който да предприемат действия, като в този срок ответникът единствено заявил искане за ангажиране на свидетели. Ето защо твърденията, че указания към страните няма, били изцяло неоснователни. Настоящото производство било бързо по смисъла на ГПК, поради което сроковете във връзка с изразяване на становище по доклада и предприемането на действия по повод на него били изключително стеснени като време и всяка от страните сама следвало да проявява процесуална активност. Съдът не бил длъжен след обявяване на доклада да дава нови указания към която и да било от страните в производството, а бездействието на страната не можело да се вмения като нарушение на процесуалния закон от страна на съда. Неоснователни били и доводите за събрани по делото гласни доказателства, установяващи спазване на процедурата по налагане на наказание. В тази връзка свидетелят Д. не установявал никакви конкретни обстоятелства както за време на извършване на твърдяните нарушения, за да се прецени дали са спазени сроковете по чл. 194 от КТ, нито пък установявал какви обяснения са искани, за кои обстоятелства и кога и пред кого се е случило това. Като последица от изложеното, районният съд правилно приел за установено пълно неизпълнение на задължението на работодателя както за изпълнение на процедурата по чл. 193 от КТ, така и за спазване на сроковете по чл. 194 от КТ. Във връзка с това следвало да се има предвид, че твърдяните във въззивната жалба „данни по делото“ изобщо не се намирали в него, тъй като

ответникът не подал отговор и не приложил писмени доказателства, а свидетелските показания били общи, неконкретизирани като време, място на извършване, изслушване на работника и др. обстоятелства, които имали значение за производството по налагане на наказание. В рамките на производството по граждански дела съдът бил само арбитър по отношение на твърденията на двете страни и нямал задължения да изследва законосъобразността на актовете на работодателя на всички основания в закона. След като ответникът не ангажирал доказателства, правилно Районен съд Благоевград приел за недоказано изпълнението на процедурата по изслушване на работника и установяването на твърдяните по заповедта нарушения, а оттам и решението за уважаване на исковите претенции се явявало правилно и обосновано. Изцяло общи и бланкетно заявени били твърденията във въззивната жалба, че съдът не обсъдил събраните по делото доказателства и въз основа на тях не правил изводи. В жалбата никъде не било посочено кои точно доказателства на ответника не са били обсъдени, нито пък се сочело кои свидетелски показания установяват релевантните за спора обстоятелства. Факт било, че от показанията на свидетеля Д. не може да се установи нито кога, нито къде са извършени твърдяните нарушения, не се установявало и по какъв начин самият свидетел ги е възприел, след като не е бил очевидец на тях, а това в своята съвкупност сочело на недоказаност на основанията за издаване на атакуваната заповед за уволнение. В жалбата многократно се сочела „неадекватност“ на съдебния акт като мотиви и спрямо доказателствата. В какво се изразявала същата обаче, от жалбата изобщо не можело да се извлече, тъй като в нея липсвала всякаква конкретика. Налице били едни общи и декларативни твърдения, които не били обосновани нито с доказателства, нито с конкретни възражения срещу първоинстанционния съдебен акт. Доводите в жалбата, касаещи правомощията на въззивната инстанция, сами по себе си били неотнормирани към предмета на спора, повдигнат с нея, а именно - законосъобразността на първоинстанционното решение. Окръжният съд не бил задължен служебно да установява твърдения на страните или пък да прави проверка на свидетелски показания, които при това нямали никаква конкретика, поради което и на това основание доводите, че следва да се прави ревизия на съдебното решение на първата инстанция, били неоснователни и в противоречие на процесуалните правила. Моли се за потвърждаване на обжалваното съдебно решение и присъждане на разноските за въззивното производство.

Жалбата и отговорът са редовни и допустими. Те бяха разгледани в открито заседание. Въззивната инстанция отхвърли доказателственото искане на жалбоподателя, като съображенията за това са изложени в определението по чл. 267 от ГПК.

Съгласно разпоредбата на чл. 269 от ГПК, въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта - в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от изложеното в жалбата.

Окръжната инстанция констатира, че решението на Районен съд Благоевград е валидно. Същото не е постановено при нарушение на правните норми, които регламентират условията за редовност на съдебните актове по съществото на спора. Решението е издадено от съд с правораздавателна компетентност, в законен състав, в необходимата форма и с определеното съдържание. То се явява и допустимо. Не се установяват нарушения на съдопроизводствените правила във връзка със съществуването и упражняването на правото на иск.

Окръжният съд изцяло се съгласява с констатациите и изводите в обжалваното решение и препраща към тях на основание чл. 272 от ГПК.

Оплакванията в жалбата са неоснователни. Решението е напълно правилно. Няма нарушаване на материалния закон. Спазени са съдопроизводствените правила. Не е налице необоснованост.

Работодателят действително не е доказал, по реда на пълното и главно доказване, че от ищеца са поискани обяснения, че същите са поискани именно във връзка с вменените му нарушения и че той е изслушан точно за тях. Обстоятелството, че има подобни цитати в атакуваната заповед, не е достатъчно, за да се приеме, че ответникът е доказал, че е спазил изискването на закона. Пред районния съд същият наистина не е представил нито едно писмено доказателство в тази насока. Вярно е, че свидетелят М.Д. сочи в показанията си, че е присъствал при изслушване на ищеца във връзка с дисциплинарно производство, като В. бил изслушан от директора, но показанията му са общи, неконкретни и от тях не може да се изведе нито кога е поканен ищецът да даде обяснения, нито кога е изслушан, нито дали е поканен да даде обяснения именно във връзка с процесните твърдени нарушения. Между визираните в уволнителната заповед провинения и тези, за които се иска обяснение по реда на чл. 193, ал. 1 от КТ, трябва да има пълно съответствие. Безпротиворечиво в съдебната практика - Определение № 50166 от 15.03.2023 г. на ВКС по гр. д. № 3424/2022 г., IV г. о., ГК, докладчик съдията Яна Вълдобрева - се приема, че преди да наложи дисциплинарното наказание, работодателят трябва да изпълни задължението си по чл. 193, ал. 1 от КТ - да покани работника да даде обяснения, като посочи релевантните обстоятелства - за кое поведение /действие или бездействие/ на работника се искат обясненията и срокът, в който да се представят. Задължението на работодателя се свежда до това да предостави на работника реална възможност да даде обяснения. В случая от показанията на свидетеля Д. не става ясно за какви точно нарушения е следвало да даде обяснения ищецът и дали той е бил изслушан за тези конкретни прояви. Съвкупната преценка на релевантните факти и обстоятелства и ангажираните от работодателя доказателства наистина обосновава извод за неспазена процедура по чл. 193, ал. 1 от КТ.

Следва да се споделят заключенията на първата инстанция и досежно сроковете по чл. 194, ал. 1 от КТ. Последните са преклузивни. С изтичането им се прекратява възможността работодателят да наложи дисциплинарно наказание. Дисциплинарното производство е своеобразно санкционно производство. С изтичането на сроковете се прекратява възможността за търсене на дисциплинарна отговорност /Решение № 1506 от 10.12.1999 г. на ВКС по гр. д. № 408/99 г., III г. о., докладчик Ценка Георгиева/. В казуса е невъзможно да се извърши проверка дали същите са били спазени, понеже в атакуваната заповед твърдяните дисциплинарни нарушения не са индивидуализирани като дати или периоди на извършване. В цялата заповед липсва каквото и да било посочване на времето на извършване на всяко от сочените провинения. Това несъмнено е накърнило правото на защита на работника и е самостоятелно основание за незаконност на уволнението му.

Атакуваната заповед за налагане на дисциплинарно наказание действително не отговаря и на изискванията на чл. 195 от КТ. В нея се съдържат само цитирания на общи задължения и излагания на неконкретизирани нарушения. Липсва посочване на конкретни действия или бездействия, които да са относими точно към ищеца, няма и индивидуализация по време и място, обосноваваща възприетите от ответника дисциплинарни нарушения, и то подкрепени с надеждни доказателства, а не с предположения. Цитираните като нарушени текстове от КПСДА са абстрактни, а задължение на работодателя е да опише конкретното поведение на служителя, довело

до тяхното нарушаване, каквато конкретизация в казуса наистина не е налице. Липсва каквато и да е яснота за кое от предложенията на чл. 187, ал. 1, т. 1 от КТ е наложено наказание, кога са извършени тези нарушения и в какво точно се изразяват същите. Неконкретизирано е и твърдяното нарушение, свързано с неопазване на поверено имущество, което е подведено под нормата на чл. 187, ал. 1, т. 9, предл. 1 от КТ. Не е посочено време на извършване или период на деянието. Не е ясно и кое имущество е повредил или не е опазил ищецът. Всичко това правилно е съобразено и отчетено от районния съд, който не се е отклонил и от константната практика, съдържаща се в Решение № 78 от 11.04.2018 г. на ВКС по гр. д. № 1835/2017 г., IV г. о., ГК, докладчик съдията Албена Бонева, Решение № 162 от 13.07.2016 г. на ВКС по гр. д. № 67/2016 г., IV г. о., ГК, докладчик съдията Албена Бонева, Решение № 181 от 22.07.2015 г. на ВКС по гр. д. № 4554/2014 г., IV г. о., ГК, докладчик съдията Албена Бонева, Решение № 377 от 26.10.2011 г. на ВКС по гр. д. № 1962/2010 г., IV г. о., ГК, докладчик съдията Марио Първанов, и др.

Работодателят следва пълно и главно да докаже всеки елемент - както от обективна, така и от субективна страна - на извършено конкретно нарушение на трудово задължение, което е вменено на уволнения работник съобразно длъжностната му характеристика. В случая събраните пред първата инстанция писмени и гласни доказателства не установяват извършването на нито едно от визираните общи и неконкретни нарушения на трудовата дисциплина. Не е доказано В. да е нарушавал последната чрез закъснение, преждевременно напускане на работа, неявяване на работа или неуплътняване на работното време. Не се установява и соченото в заповедта, че в отклонение от нормативно установените си задължения да опазва повереното му имущество с грижата на добър стопанин и да не допуска използването му за лични цели, както и задължението своевременно да информира непосредствения си ръководител за загубата или повреждането на повереното му имущество, ищецът не е установил умишлена манипулация на GPS системата, инсталирана на служебен автомобил с рег. № СА 0830 ХМ, на който е водач в продължение на два месеца. Напротив - всички свидетели, включително и воденият от ответника, съобщават, че служителите изобщо не са имали задължение да следят дали GPS системата, инсталирана на служебен автомобил с рег. № СА 0830 ХМ, работи и дали дава вярна информация, нещо повече - същите дори не са знаели къде се намира тя. Освен това е била издадена заповед ползването от служителите на парка, включително и В., автомобили да домуват по адресната им регистрация, както и че във връзка с изпълнение на служебните си задължения, служителите и ищецът са достигали до работното си място с автомобилите, същите са престоявали пред офиса на парка, когато е било необходимо да попълват документи, и са оставяни в зони извън парка, в случаите, когато не е било възможно да се достигне с тях до територията му. Тези изводи на районния съд са напълно правилни и съответстват на изложеното в трайната практика - Решение № 50263 от 17.01.2023 г. на ВКС по гр. д. № 1480/2022 г., III г. о., ГК, докладчик председателят М. И.а, Решение № 60329 от 21.12.2021 г. на ВКС по гр. д. № 838/2021 г., IV г. о., ГК, докладчик съдията Боян Цонев, Решение № 310 от 04.11.2014 г. на ВКС по гр. д. № 795/2014 г., IV г. о., ГК, докладчик съдията Любка Андонова, и др.

Накрая следва да се открие и фактът, че дори и да се приеме за доказано извършването на някакви хипотетични и имагинерни нарушения на трудовата дисциплина, то те в случая категорично не могат да обосноват налагането на най-тежкото наказание от работодателя - „дисциплинарно уволнение“. Преценката за тежестта на нарушението

следва да бъде съобразена със значимостта на неизпълнените задължения по трудовото правоотношение и настъпилите или възможните неблагоприятни последици за работодателя, както и поведението на работника/служителя към конкретното неизпълнение - Решение № 50218 от 17.01.2023 г. на ВКС по гр. д. № 4275/2021 г., IV г. о., ГК, докладчик председателят Василка Илиева. Както вече се изтъкна, на В. не е било вменено да се грижи за GPS системата в служебния автомобил, управляван от него. От съществено значение за правилността на определеното от работодателя дисциплинарно наказание в случая е поведението на работника към работния процес. Липсват данни за неблагоприятни последици за работодателя и за настъпване на каквито и да било материални вреди или щети. Ето защо категорично не е налице съответствие между наложеното дисциплинарно наказание и тежестта на твърдяните дисциплинарни нарушения. Работодателят не се е съобразил с нормата на чл. 189, ал. 1 от КТ, а е бил длъжен да го стори.

Не се констатираха пороците на обжалваното решение, сочени от жалбоподателя. Атакуваният съдебен акт е съобразен с действителната фактическа обстановка, нормативната уредба и събраните доказателства по делото. Правилен е крайният извод, че са налице всички необходими предпоставки за отмяна на незаконното уволнение. Актът на Районен съд Благоевград трябва да бъде потвърден.

На въззиваемия следва да се присъдят направените разноски за адвокат по настоящото дело.

Воден от изложеното, Окръжен съд Благоевград

## **РЕШИ:**

**ПОТВЪРЖДАВА** решение № 619 от 26.09.2023 г., постановено по гражданско дело № 1000 от 2023 г. на Районен съд Благоевград.

**ОСЪЖДА** Дирекция "Н", БУЛСТАТ \*\*\*, представлявана от К.Ч.А. , да заплати на К. И. В., ЕГН \*\*\*\*\*, адрес с. Р., общ. С., направените разноски за адвокат във въззивното производство, възлизащи на сумата от 1400 /хиляда и четиристотин/ лева.

Настоящият съдебен акт може да бъде обжалван от Д. Н. в едномесечен срок, считано от 21.12.2023 г., по реда и при условията на чл. 280, ал. 1 и 2, чл. 281, чл. 283 и чл. 284 от ГПК, пред Върховния касационен съд на Република България, с касационна жалба, подадена чрез Окръжен съд Благоевград.

**Председател:** \_\_\_\_\_

**Членове:**

1. \_\_\_\_\_

2. \_\_\_\_\_